

Inre frihet

(Brev Sadananda 30.3.60)

© Kid Samuelsson 2006

Käre Vamandas, Hella, vänner ...

I Ert brev finns ytterligare ett litet missförstånd. Jag menade inte, att *avsikten* skulle vara, att ge åhörarna ”chock-verkningar”, utan att man klart och tydligt måste säga det som man verkligen vet, utan att bry sig om åhörarnas reaktioner, och även om man i deras ögon framstår som en idiot eller om de skulle få ett själsligt slaganfall. Det handlar inte om, att sträva efter att *frambringa* en sådan chock. Det som Ni har att säga är redan en chock i sig.

I Mayapur var jag närvarande vid en prisutdelning, som sköttes av en minister. Denne satt behagligt och självbelåtet gungande i en stol och hävde ur sig rena plattityder. Då jag påpekade, att han i detta osynliga rike, Mayapur, satt som på dynamit, och att här fanns en shakti, som på en sekund skulle kunna slunga honom ur sitt jag, då sprang han bestört upp och såg hjälplöst på polisen i närheten – *utan* att få en chock, ty även *för detta* måste åhöraren vara kvalificerad.

G. menar, att ”bara Sverige är för litet för Sadananda”. – Säg honom, att *världen* är för liten för mig. Jag kanske kan hoppas, att finna 2–3 människor på en hel kontinent, som kan begripa vad rasa är och som kan värdesätta ett rasika-verk som Bhagavatam eller Caitanya-Caritamritam. Här i Indien kanske det finns 2-3 stycken?

Det är för mig, som för Angira Muni i Bhagavatam VI, han som kom till Citraketu och ville ge honom det allra bästa – och som fann denne i längtan efter efterkommande. Alla längtar efter något annat, bara inte efter inre *frihet*. Alla vill förbli slavar, bara *byta* kläder och *växla* bojor; ingen vill lägga av dem.

Hur vore det med ett jetplan för oss alla till Vai-kuntha? Är ni beredda – ni alla därborta?

Alltid i den Ena tjänsten
Sadananda